

Vanessa Walder

Zborul de foc al regelui-elf

Ilustrații de Almud Kunert

Cuprins

O creatură nefirească.	7
Goblinii în Cretacic.	19
Focul elfilor.	32
<i>Agencia pentru acte eroice</i>	45
Paza dragonilor	63
Secretul vrăjitoarei din apă.	77
La vânătoare de iepuri.	91
Călătoria regelui.	104
Pace deplină	118
Viitorul pădurii fermecate	132
Piste false.	149
Doina stihiiilor norilor.	160
Magighirlanda	173
Povestea pierdută.	184
Un deznodământ regesc	195
Acasă e pretutindeni	207
Mulțumiri	213

O creatură nefirească

Vântul șuiera peste întinderea acoperită de zăpezi, repezindu-se cu furie asupra singurei prezențe care îi stătea împotriva. Dar mica vrăjitoare nu se mișca. Nici măcar nu își ridica fularul mai sus, pentru a-și apăra obrajii de bătaia cristalelor de gheață ca niște ace. Stătea afundată în zăpadă până la genunchi și totuși nu simțea frigul. Un simțământ mai puternic își făcuse loc înăuntrul ei: frica.

Aceasta nu se întâmpla des. Yvelle nu tremura nici în fața lupilor, nici a grifonilor. Știa care fructe de pădure, ciuperci și șerpi erau otrăvitori și cum să le evite. Numai ghinionistii cădeau victimă avalanșelor sau erau purtați de șuvoaiele involburate ale câte unui râu mai aprig. Yvelle cunoștea pădurea fermecată, îi cunoștea locuitorii și pericolele. Cu prudență, cunoaștere și istețime, nu era niciun motiv să îi fie frică de pădure. Dar chestia asta... ceva nu era în ordine.

Cu o privire pătrunzătoare, Yvelle se holba la creatura care se apleca în fața ei de pe o ramură înghețată de porumbar. Pe dinafară aducea cu o

pasăre. Cu măcăleandru, sau *Erithacus rubecula*. Dar ceva îngrozitor trebuie că i se întâmplase. Să o fi vânat și rănit vreun vultur? Doar că Yvelle nu vedea nicio zgârietură. Pasărea era un ghemotoc de pene cu piciorușe subțiri, ochi minusculi și un cioc mic. Penajul îi era de un cenușiu deschis, afară de pata portocaliu-roșiatică ce pornea de la cap și cobora în jos pe piept.

– Bună ziua! zise Yvelle timid.

Măcăleandru își lăsă ușor capul într-o parte și clipi. Yvelle se trase înapoi, căutând cu privirea în juru-i după ajutor. Nici nu-și dăduse seama cât de mult se îndepărtase de sat. În spatele ei deja se înălțau semeț versanții zimțați ai munților de unde izvora râul. La primăvară, aveau să clipocească aici cascade cristaline din tot felul de peșteri și ravene. Acum, peste iarnă, erau încremenite în gheață, scânteind în ultimele raze palide de soare, ca niște bărbi de diamant. Doar pe ici-colo se mai îțeau răzleț din zăpadă stânci, crengi și tufe înghețate. De vreo viețuitoare, însă, nici urmă.

– Și ție ziua bună, mormăi brusc o voce gravă.

Yvelle se întoarse și văzu o căpățână uriașă, albastru-negricioasă care se ivi de după una dintre cascadele de gheață ca după o perdea. Un urs negru! Yvelle răsuflă ușurată. Nu mai era singură cu această creatură.

– Ai venit să-mi faci o vizită, vrăjitoare? tună ursul.

Yvelle aruncă o privire spre versantul înzăpezit de deasupra vizuinii ursului. Sunetele puternice ar fi putut declanșa o avalanșă. Vrăjitoarea își puse un deget pe buze și-i făcu semn ursului să se apropie.

– Bună, Marius! zise ea ușor, după ce ursul păși către ea.

Vântul îi vânzolea blana deasă, înțesând-o cu cristale de gheață. Labele uriașe i se afundau adânc în zăpadă, în timp ce capul i se bălăbănea încoace și încolo, cu ochii miopi pe jumătate închiși. Când își auzi numele, ezită o clipă, după care o recunoscu pe vrăjitoare.

– Yvelle. Iupiiii!

Animalul se scutură de bucurie și apoi alergă spre Yvelle. Mica vrăjitoare închise ochii în așteptarea izbiturii. Pe când Marius era doar un pui de urs, se juca adesea cu el prin pădure. Pe atunci nu era mai mare decât un lup. Între timp, însă, devenise enorm, iar el pesemne că încă nu pricepuse această stare de fapt. Ursul se năpusti entuziasmat asupra lui Yvelle și o ținui la pământ într-o îmbrățișare, forțându-i aerul afară din plămâni.

– Nu te-am văzut de o veșnicie, jubilă Marius. Chiar de o veșnicie. Dar acum ești aici și putem să ne jucăm.

Începu să joace în jurul ei, după care se potoli și i se așeză în față. Corpul lui Yvelle lăsase o urmă adâncă în zăpadă, iar pălăria ei din frunze zburase la câțiva pași depărtare. Îi intrase zăpadă pe la gât, prinzându-i-se acum de șuvițele blonde. Yvelle se căzni să se ridice în picioare din groapă, își înăbuși un strănut și își scutură neaua de pe veșminte. Marius o urmări cu inima la gură.

– Ridică-mă, ridică-mă! se rugă ursul nerăbdător.

Vrăjitoarea nu-și putu crede urechilor.

– Ai observat cumva că ești mult mai mare decât mine, chiar și așa așezat? comentă ea tăfnoasă.

Ursul râse amuzat.

– Am cam crescut, nu-i așa?

Yvelle încuviință.

– Nu pot să-ți ridic nici măcar laba.

Întristat, ursul privi în jos la corpul lui uriaș. Yvelle observă că și măcăleandrul îl remarcase pe urs.

– Păcat! murmură Marius dezamăgit, dar figura i se luminează iarăși de îndată. Te car eu pe tine. Haide, hopa sus la mine în spinare!

Yvelle își puse iarăși un deget pe buze, scutură din cap și arată spre măcăleandrul care îi fixa pe amândoi. Marius își roti capul imens spre ramură și văzu pasărea.

– Oh, nu te-am văzut, zise el. Bună ziua și ție, colega!

Măcăleandrul întoarse capul în cealaltă parte.

– Cât de nepoliticos! mormăi ursul. Am spus „bună ziua“.

Speriată, pasărea țopăi mai sus pe o creangă. Ursul se întoarse spre Yvelle.

– Ce nu e în regulă cu ea? Are ceva cu urșii?

În clipa următoare, pasărea întoarse capul înapoi, deschise ciocul și începu să cânte.

– Cip-cip-ciriiip, cip-cip-ciriiip!

Marius țiță îngrozit, se ridică în două labe și căzu pe spate în zăpadă. Și Yvelle se trase înapoi, înspăimântată.

– C-c-ce face acolo? scrâșni Marius.

– Ciripește, zise Yvelle tremurând. A făcut și mai devreme așa.

– Dar de ce?

Yvelle își înfășură brațele în jurul corpului ei înghețat și se apropie de urs ca să caute adăpost în blana lui. Abia apoi rosti cu voce tare temerea pe care o avusese în tot acest timp.

– Cred că nu poate vorbi, șopti ea.

Marius căscă ochii larg, holbându-se la vrăjitoare, dar privind și pasărea cu coada ochiului.

– Cum se poate așa ceva? întrebă Marius.

Yvelle ridică din umeri.

– Crezi că... șopti Marius. Crezi că vrea să ne mănânce?

– E cam mică, nu crezi? răspunse Yvelle.

– Chiar și așa, insistă Marius, măsurând neîncrezător pasărea din priviri. Are ceva rău, diabolic în ea. Poate că e blestemată. Se poate să fi supărat vreun elf...

– Tot ce e posibil, zise Yvelle fără să creadă nici ea ce spunea.

Elfii aveau, desigur, puterea de a-i lua vocea unei păsări, însă nu erau malefici.

– Dar tare mă tem că nici de înțeles nu ne înțelege.

– Doamne, Dumnezeu! reacționează ursul. Ce abominațiune! O pasăre care nu poate să vorbească. Mi se face rău, continuă privind în jur. E singură? Ori poate și-a adus ceva întăriri?

– Eu am venit ca să culeg fructe de porumbar, zise Yvelle, arătând către bobیțele albastre și înghețate de pe arbust și din coșul ei. Și ea a apărut din senin. Poate că a venit tot pentru fructele de pădure. Nu e nimic altceva de mâncare pentru ea prin părțile astea.

– Mănâncă urși de pădure¹? se smiorcăi Marius. Dar ziceai...

– Nu urși, fructe de pădure, zise Yvelle răbdătoare. Bobیțele albastre de pe ramură.

¹ Joc de cuvinte intraductibil. În limba germană, *Beeren* = fructe de pădure, *Bären* = urși. Cuvintele se pronunță aproape identic.

– Sper că înțelege și ea diferența.

Yvelle simțea că descoperirea acestei păsări era un lucru important. Trebuia să povestească despre asta la adunarea vrăjitoarelor, cât mai repede cu putință.

– O voi prinde, decise ea uitându-se în jur pe pământul înzăpezit.

Soarele deja dispăruse dincolo de piscuri, lăsând cerul dezgolit. Nu se vedea nici măcar o stihie a norilor. Nu mai era mult și avea să se facă întuneric beznă. Iar coborârea în vale era riscantă chiar și pe timp de zi.

– S-o capturezi? se impacientă Marius. Ai înnebunit? Mai bine ajută-mă s-o gonesc. Nu vreau să am o asemenea bestie în fața vizuinii mele. Hai, o să aruncăm după ea cu țurțuri.

Yvelle scutură din cap, își târî picioarele până la pălărie, o ridică și o întoarse.

– Ar putea să meargă, murmură ea, trăgând panglicile de paie. Acum îmi mai trebuie și niște rămurele.

Marius privi uimit cum mica vrăjitoare aduse ramuri din arbust, împletindu-le apoi una de alta.

– Vrei s-o termini cu o singură lovitură, hmm? zise ursul cu subînțeles.

Yvelle își încruntă fruntea, fixând împletitura la pălărie.

– Gata, zise ea. Acum trebuie doar să o prindem.

Nasul lui Marius se zbarli.

– Cum adică?

– În asta o să prind pasărea și o s-o duc înapoi în sat.

Se apropie încet de coșul ei, fără să se mai uite la măcăleandru. Fără grabă, culese ultimele fructe de pe arbust.

– Ai grijă! îi strigă Marius de la o distanță sigură.

– Cip-cip-ciriiip, făcu măcăleandru, dând din aripi.

– Vrea să pornească atacul! țipă Marius.

Yvelle puse bobitele albastre în pălărie și dădu împletitura de ramuri într-o parte. Apoi luă sfoara pe care o legase de ea și se trase câțiva pași mai departe.

– Și acum? întrebă Marius, ținându-și suflarea.

– Acum așteptăm.

Măcăleandru puse ochii pe fructe. Țopăi de două ori pe creanga lui și apoi întoarse capul.

– Pe niciuna dintre celelalte tufe n-au mai rămas fructe, zise Yvelle încet.

Pesemne că pasărea făcuse aceeași constatare. Sări cu ezitare pe o ramură de mai jos, privind iarăși în jurul ei, după care zbură jos către fructe. Întinse ciocul timid, dar fu nevoită să Țopăie ceva mai aproape pentru a putea ajunge la ele. În momentul ace-

la, Yvelle trase sfoara și capcana se închise.

– Victorieeee! țipă Marius. Am prins-o!

– Cip-cip-cip-ciriiip! se agită pasărea, zburătă-cind încoace și încolo în mica ei închisoare.

Yvelle fixă împletitura cu sfoară de partea cealaltă a pălăriei. Abia acum se învrednici și ursul să se tragă mai aproape și să se uite la pasăre.

– Aha, acum nu mai scoți niciun tril, hmm? zise el. Ești prizoniera noastră. Așa că fără maimuțareli, da?

– Trebuie s-o duc de îndată în sat, zise Yvelle.

– Dar... e întuneric, constată Marius cu îngrijorare. Ai putea sta la mine în vizuină...

– Nu, e urgent.

Ursul se întoarse și se uită lung la locuința lui din spatele draperiei de gheață. Până la urmă trebuia să hiberneze. Stătu o clipă pe gânduri.

– Bine, bine, mormăi el, haide, urcă! Te duc eu acasă.

Yvelle ezită. Niciuna dintre celelalte vrăjitoare nu știa de prietenia ei cu ursul. Era o lege între vrăjitoare: să se țină departe de treburile locuitorilor pădurii. Vrăjitoarele trăiau doar printre semenii lor. Dar, în spinarea ursului, nu doar că ar ajunge mai repede, ci ar avea și un tovarăș pe întuneric și nu ar fi nevoită să se lupte singură cu zăpezile. Și, până la urmă, putea foarte bine să o lase jos la marginea satului.

– Mulțumesc, zise ea și se urcă în spinarea ursului cu colivia improvizată cu tot.

– Dar de ce creatura asta este așa de importantă? întrebă Marius, punându-se cu greu în mișcare. Puteți să o vindecați?

Yvelle își afundă picioarele în blana groasă a ursului și se bucură de căldura care îi învălui corpul, dezghețându-i mâinile și picioarele. Vrajitoarea băgă pentru prima dată de seamă cât de obosită era.

– Eu nu cred că pasărea e bolnavă, zise ea, în timp ce Marius cobora cu băgare de seamă versantul acoperit cu zăpadă.

Jos, în fața lor, se așternea pădurea fermecată, mai întunecată decât noaptea însăși. De partea cealaltă, se întindea un deal în bătaia lunii. Pe vârful dealului

se aprindeau, rând pe rând, focurile și lumânările din colibele vrăjitoarelor. Mici cercuri de foc ce vesteau siguranță și căldură. Acasă.

– Acuma ce are? întrebă Marius.

– Țip-țip-țirip! făcu pasărea deranjată.

– Eu cred că nu vine din lumea noastră, zise Yvelle sec. Se prea poate ca pasărea asta să vină din lumea oamenilor.

Marius încremeni și întoarse capul.

– Din lumea oamenilor? tună el.

Peretele stâncos al muntelui dădu ecou cuvintelor sale.

– Șșșt! făcu Yvelle îngrijorată. Să nu declanșezi vreo avalanșă!

Însă totul rămase în continuare în liniște. Apoi își băgă capul în blana de pe gât a ursului și îi șopti:

– Ce anume înseamnă pasărea asta nu știu exact.

Blana ursului o gădilă în nas. Vrajitoarea ridică repede capul, dar era prea târziu. Nu se putu abține și strănută. Ursul rămase iar pe loc și amândoi își ținură răsuflarea. Pentru o clipă fu liniște, în aer auzindu-se doar șuieratul ușor al vântului peste întinderile înzăpezite. Însă dintr-o dată auziră un trosnet și un vuiet. Yvelle cunoștea sunetul acesta: așa se auzea când se pornea și se prăvălea o avalanșă.

– O-o! zise Marius.

